

Motel One

Wat was het lekker rustig, tijdens de crisis. Toen stonden de makelaars bijna zelf de appeltaarten te bakken en de decoratieve bloemenvaasjes met één bloem in groepjes van drie op de eettafel te rangschikken, en kreeg je bij elke bezichtiging een dagje beautywellness en een flatscreen televisie cadeau. Ik ken mensen – geen vrienden van me – die elke sauna van Den Helder tot Den Briel hebben bezocht en hun kelderbox vol onuitgepakte LG-schermen hebben staan, alleen maar door op Funda-advertenties te klikken.

Maar nu is het weer bal. Elk stinkhok in de Kinkerbuurt, De Baarsjes, Bos en Lommer en rond het Oosterpark met een paar gestuukte wanden, muur tot muur kliklaminaat en een wit keukenblokje van het Zweedse geel-blauwe woonwarenhuis wordt tijdens de kijkdagen bestormd door hordes jonge twintigers die een halve ton boven de vraagprijs bieden. Zonder financieringsvoorbehoud en blikken of blozen. Belastingvoordeeltjes voor ouders, vrijkomende lijfrentes, erfenissen, historisch lage rentestanden, het kan maar wat zijn.

Tegelijkertijd schieten op zelfbouwkwavels in Buikslooterham, bij de Omval en op Zeeburgereiland de droomhuizen als paddenstoelen uit het bouwzand, knallen de vierkantemeterprijzen in Oud-Zuid zo langzamerhand naar internationale niveaus en zie je overal in de stad – van de Zuidas tot de Houthavens – de hijskranen nerveuze pirouettes draaien.

Ook de hotelmarkt is volkomen losgeslagen. Begrijpelijk, als je weet dat de helft van alle Amsterdammers zijn huis op Airbnb heeft staan en tijdens het toeristenseizoen bij de andere helft intrekt om plaats te maken voor die anderhalf miljard Chinezen die klaarblijkelijk precies hier in drie dagen hun vakantiegeld erdoorheen willen jagen. Spiegelglazen kantoortorens in Diemen-Zuid of Sloterdijk, oude ziekenhuizen, scholen of kerken, het maakt niet uit. Als het ramen heeft en een nooduitgang kunnen er hotelbedden in. De vijfsterrenketens vechten elkaar de grachtengordel uit, in de periferie woedt een veldslag tussen de hippe prijsvechters.

Easy Hotels is een beproefde formule. Het is er spotgoedkoop, maar je bed is maar 1,60 meter lang en als je je rolkoffertje wilt meenemen naar je kamer, moet je een toeslag betalen, net als voor warm en koud stromend water. Citizen M daarentegen is een door het Amsterdamse Concrete bedacht, ontworpen en ontwikkeld concept met veel voor weinig. Een reusachtig bed, een nog grotere tv, een douche en een wc in ronde glazen cabines, gratis porno en zes miljoen kleuren verlichting en dat alles op zestien vierkante meter. Dit ook internationaal zeer succesvol uitgerolde concept kreeg uiteraard onmiddellijk navolging, onder meer van Motel One. Tegenover de RAI, naast het hier eerder besproken ROC-gebouw, staat de eerste Nederlandse vestiging van deze Duits-Oostenrijkse keten.

Het door het Amsterdamse ZZDP ontworpen gebouw toont zich vanaf de ringweg gezien als een op een glazen plint opgetilde witte kubus, met glazen gevels aan vier kanten. Deze wordt geflankeerd door een eveneens met glanzend witte beplating afgewerkt volume dat een van roosters voorziene blinde gevel heeft aan de snelwegzijde. De brede witte omlijsting is aan de randen afgerond, wat een retro-futuristische effect geeft. De glaspuien in de plint zijn kozijnloos aan elkaar gekit. De vensters in de hotelgevel lopen van vloer tot plafond in een wit metalen grid, waarbij de vloerdiktes en binnenwanden fraai zijn weggewerkt achter gezeefdrukte stroken.

Op de site van Motel One tonen de kamers zich *bestimmt gründlich, aber gemütlich*, ho maar. Voor Amsterdammers die hun huis een week-eindje hebben onderverhuurd is het echter een prima uitwijkmogelijkheid.

★★★★★★☆☆

Ronald Hooft
r.hooft@parool.nl

